

לקוטי אמרים

פרק כו ברם כגון דא צריך לאודעי כלל גדול
 כי כמו שנצחון לנצח דבר
 גשמי כגון שני אנשים המתאבקים זה עם זה להפיל
 זה את זה. הנה אם האחד הוא בעצלות וכבודות ינוצח
 בקל ויפול גם אם הוא גבור יותר מחבירו ככה ממש
 בנצחון היצר אי אפשר לנצחו בעצלות וכבודות
 הנמשכות מעצבות וטמטום הלב כאבן כ"א בזריזות
 הנמשכת משמחה ופתיחת הלב וטהרתו מכל נדנוד
 דאגה ועצב בעולם. ומ"ש בכל עצב יהיה מותר פי'
 שיהיה איזה יתרון ומעלה מזה הנה אדרבה מלשון זה
 משמע שהעצב מצד עצמו אין בו מעלה רק שיגיע ויבא
 ממנו איזה יתרון והיינו השמחה האמיתית בה' אלהיו
 הבאה אחר העצב האמיתי לעתים מזומנים על עונותיו
 במר נפשו ולב נשבר שע"י זה נשברה רוח הטומאה
 וס"א ומחיצה של ברזל המפסקת בינו לאביו שבשמים
 כמ"ש בזהר ע"פ רוח נשברה לב נשבר וגו' ואזי יקוים
 בו רישיה דקרא תשמיעני ששון ושמחה וגו' השיבה
 לי ששון ישעך ורוח נדיבה וגו' וזהו טעם הפשוט לתיקון
 האר"י ז"ל לומר מזמור זה אחר תיקון חצות קודם
 הלימוד כדי ללמוד בשמחה אמיתית בה' הבאה אחר
 העצב שיש לשמחה זו יתרון כיתרון האור הבא מן
 החשך דוקא כמ"ש בזהר על פסוק וראיתי שיש יתרון
 לחכמה מן הסכלות כיתרון האור כו' ע"ש וד"ל ומקרא
 מלא דבר הכתוב תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך
 בשמחה וגו' ונודע לכל פי' האר"י ז"ל על פסוק זה: